

॥ ६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥ ७३ ॥ ७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥ ७७ ॥ ७८ ॥ ७९ ॥ ८० ॥ ८१ ॥ ८२ ॥ ८३ ॥ ८४ ॥ ८५ ॥ ८६ ॥ ८७ ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥ ९१ ॥ ९२ ॥ ९३ ॥ ९४ ॥
 तेनगर्जसिदेवद्रपूर्वकालहतेमयि ॥ कोहिस्थानुमलंलोकममक्रुद्धस्यसंयुगे ॥ ६९ ॥ कालस्तुबलवान्प्राप्तस्तेनतिष्ठसिवासव ॥ यत्तद्वर्षसहस्रांतंपूर्णंभवितुम
 र्हति ॥ ७० ॥ यथामेसर्वगात्राणिनसुस्थानिमहोजसः ॥ अहमेन्द्राद्युतःस्थानात्त्वमिन्द्रःप्रकृतोदिवि ॥ ७१ ॥ सुचित्रेजीवलोकेस्मिन्नुपास्यःकालपर्ययात् ॥
 किं हि कृत्वा त्वमिन्द्रोद्य किं वारुत्वा वयं व्युताः ॥ ७२ ॥ कालः कर्ता विकर्ता च सर्वमन्यदकारणं ॥ नाशं विनाशमैश्वर्यं सुखं दुःखं भवाभवौ ॥ ७३ ॥ विद्वान्प्राप्यैव
 मत्यर्थं न प्रतृष्येन्न च व्यथेत् ॥ त्वमेव हीन्द्र वेत्यास्मान्वेदाहंत्वां च वासव ॥ ७४ ॥ किंकथसे मां किं च त्वं कालेन निरपत्रप ॥ त्वमेव हि पुरा वेत्थ यत्तदा पौरुषं मम ॥
 ॥ ७५ ॥ समरेषु च विक्रान्तं पर्याप्तं तन्निदर्शनं ॥ आदित्याश्चैवरुद्राश्च साध्याश्च वसुभिः सह ॥ ७६ ॥ मया विनिर्जिताः पूर्वमरुतश्च शचीपते ॥ त्वमेव शक्रजाना
 सिदेवा सुरसमागमे ॥ ७७ ॥ समेता विबुधा भग्नस्तस्मात्समरे मया ॥ पर्वताश्चासकृत्क्षिप्ताः सवनाः सवनौकसः ॥ ७८ ॥ सटंकशिखराभग्राः समरे मूर्ध्नि ते मया ॥
 किं नु शक्यं मया कर्तुं कालो हि दुरतिक्रमः ॥ ७९ ॥ न हि त्वानोत्सहं तु सवज्जमपि मुष्टिना ॥ न तु विक्रमकालो यक्षमाकालो यमागतः ॥ ८० ॥ तेन त्वां मर्षये शक्रदुर्म
 र्षणतरस्त्वया ॥ तं मां परिणते काले परीतं कालवन्दिना ॥ ८१ ॥ नियतं कालपाशेन बद्धं शक्रविक्रथसे ॥ अयं स पुरुषः श्यामो लोकस्य दुरतिक्रमः ॥ ८२ ॥ बध्वाति
 षुतिमारौद्रः पशुरशनया यथा ॥ लाभालाभौ सुखं दुःखं कामक्रोधौ भवाभवौ ॥ ८३ ॥ वधबंधप्रमोक्षं च सर्वकालेन लभ्यते ॥ नाहं कर्तानकर्ता त्वं कर्ता यस्तु सदा प्र
 भुः ८४ ॥ सोऽयं पचतिकालो मां वक्षे फलमिवागतं ॥ यान्येव पुरुषः कुर्वन् सुखैः कालेन युज्यते ॥ ८५ ॥ पुनस्तान्येव कुर्वाणो दुःखैः कालेन युज्यते ॥ न च कालेन
 कालज्ञः स्पृष्टः शोचि तुमर्हति ॥ ८६ ॥ तेन शक्रनशोचामिनास्ति शोके सहायता ॥ यदा हि शोचतः शोको व्यसनं नापकर्षति ॥ ८७ ॥ सामर्थ्यं शोचतो नास्तीत्य
 तोहं नाद्यशोचिमि ॥ एवमुक्तः सहस्राक्षो भगवान्याकशासनः ॥ ८८ ॥ प्रति संस्त्य संरंभमित्युवाच शतक्रतुः ॥ सवज्जमुद्यतं बाहुं दृष्ट्वा पाशांश्च वारुणान् ॥
 ॥ ८९ ॥ कस्येह न व्यथेद्बुद्धिं नृत्योरपि पिघांसतः ॥ सातेन व्यथते बुद्धिरचला तत्त्वदर्शिनी ॥ ९० ॥ ध्रुवं न व्यथसे घत्वं वै यस्ति त्वपराक्रमः ॥ को हि विश्वासमर्थेषु शरी
 रे वा शरीरभृत् ॥ ९१ ॥ कर्तुं मुत्सहते लोके दृष्ट्वा संप्रस्थितं जगत् ॥ अहमप्येव मे वै न लोके जानाम्यशाश्वतं ॥ ९२ ॥ कालाग्ना वाहितं घोरैर्गुह्ये सततगेक्षरे ॥ न चात्र प
 रिहारी स्ति कालस्पृष्टस्य कस्यचित् ॥ ९३ ॥ सूक्ष्माणामहतां चैव भूतानां परिपच्यतां ॥ अनीशस्या प्रमत्तस्य भूतानि पचतः सदा ॥ ९४ ॥